

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558909376/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Fra et lille afrundet Cellevindue i den sydlige Fløi af Klosterbygningen i Sorø skinnede en stjernelys Efterårsnat i Aaret 1204 en stille eenlig Lantpe gennem de halvafbladede Linde ud paa Søen. Indenfor i den høje hvælvede Bispestue, som den kaldtes, sad i en sort Læderstol ved et i Muren fastnaglet Eegebord en ærværdig hvidskjægget Olding med en stor Pergamentscodex for sig, omgivet af skrevne Annaler og Krøniker og en Mængde Afskrifter af ældgamle danske Sange og Folkesagn, Runeindskrifter og Gravminder fra Hedenskabets Dage, blandede med Membraner af gamle Classiker, Homilier og Missalier, som tildeels skjultes af en stor oplagen glosseret Bibel. Midt imellem Bøgerne stod en Kobberlampe med en hjemmegjort Skjerm af et flere Gange overskrevet og afskrabet Pergamentsblad. Derved faldt det stærkeste Lys paa Bogen og undertiden paa Oldingens Hoved, naar han boiede sig, medens et Glimt af Lampelyset, blandet med et svagt Skin af den opstaaende Maane, sparsomt oplyste det dunkle Studerekammer. Paa Væggene hang der gamle forrustede Sværde og Hellebarder, Staalhaet, Bidsler og Harnisker, samt Kiler og Offerknive af Flint, udgravne af Kæmpehøie; paa Hylden i Krogen over Løibanken laa der Brudstykker af Aske-Urner og tykke Pandeskaller mellem usædvanlig store Knogler og Dødtungebeen; og ved Kammeret stod, under Sanduhret paa Hjørnehylde, et stort blankt Ridderharnisk med et Spyd og en Stridsøxe, som efter Skikkelsen ikke syntes ældre, end fra det 11te Aarhundrede.

Den gamle Alderdomsforsker bar over den sorte Klerkedragt en hvid, noget afslidt og skjodesløst sammenbunden Cistercienserkappe med udrevne Armbuiler, hvorigjennem de lange sorte Kannikærmer afstikkende stak frem. Kappen var ham meget for kort og syntes ikke hans egen; han var høj og mager, og skjøndt han var en fredelig Lærd, syntes dog de store kjække Grundformer i hans frimtdannede af Alder og Grandskning gennemfurede Ansigt saavel som hans næsten sammenfaldne Kæmpeskikkelse at bebude, at han var af en mægtig Krigeræt og ædel Stamme. I hans mørke dybtliggende Øine lyste en klar dybsindig Aand, og som han saaledes sad fordybet i sit Arbejde, med Haanden under Kinden, en lille sort Floiels Kallot over den høje